

[Eva Møller]

Der er for os i Det Konservative Folkeparti selvfølgelig lige så lidt, som der er for ministeren, nogen tvivl om, at der er brug for veludannede unge. Vi bør derfor give alle unge mulighed for en god start i livet og forhåbentlig også for at finde et velkvalificeret og et spændende job, som de gerne vil, få dem givet en oplevelse af, at de som individer er værdifulde både for sig selv, for deres nærmeste og for samfundet. Og det tror vi at uddannelse og kvalificering i meget højt omfang kan bidrage til; så langt er vi alle enige.

Men i ministerens bemærkninger står der gentagne gange, at det er hensigten, at dette forslag skal være til gavn for både de svage og de stærke. Jeg vil gerne sige, at jeg egentlig ikke har så forfærdelig mange bekymringer – og det læser jeg ligesom mellem linjerne at ministeren har – for de stærke. Efter min mening klarer de stærke sig altid; det er de svage, vi skal have bekymring for. Der står yderligere i ministerens bemærkninger om disse uddannelser, den fri ungdomsuddannelse, at den lægger vægt på en

»...udvikling af den unges personlige kompetence og fortsatte uddannelse i bred forstand...«

og: »Et centralt led i den fri ungdomsuddannelse er styrkelse af den enkeltes evne til at planlægge og gennemføre længerevarende uddannelsesforløb, sammenstykket af forskellige dele.«

Jamen det er der da normalt stort set ingen problemer i at klare for alle de stærke. Det er jo netop noget af det, der gør, at de svage har problemer, at de ikke er i stand til at gøre dette. Derfor kan jeg da med – synes jeg selv – nogen ret være bekymret for, om dette nu altså også gavner de svage, som ministeren meget gerne vil gavne.

Jeg er vel vidende om, at en god vejledningsindsats – som det også blev fremhævet af den socialdemokratiske ordfører – naturligvis kan hjælpe over meget, men kan det give de svage de kvalifikationer i retning af personlig styrkelse osv.?

Det andet punkt, jeg gerne vil fremhæve, hvor Det Konservative Folkeparti naturligvis er bekymret, er spørgsmålet om udgifterne til forslaget gennemførelse. Jeg læser, at det koster 65 mio. kr. foruden nogle engangsudgifter til indkøring. De 65 mio. kr. vil jeg for det før-

ste gerne spørge om der slet ikke findes nogen kompenserende besparelser for et eller andet andet sted i systemet. Lever de unge, vi her taler om, i øjeblikket af luftsteg og vindfrikadelles eller af kærlighed og kildevand, eller forsørger de sig selv? Det tror jeg næppe, når det netop er den gruppe, der ikke får uddannelse. Så er der ikke nogle kompenserende besparelser?

Men vil forslaget ikke derudover føre til øgede udgifter ud over de 65 mio. kr.? For vil vi ikke i et vist omfang opnå, at man får dobbeltuddannelse? Jeg indrømmer, at uddannelse er godt, men dobbeltuddannelse er ikke dobbelt så godt. Jeg hæfter mig ved, at man i en række situationer kan få lov at tage en gymnasial uddannelse oven på en fri ungdomsuddannelse. Er det ikke bare en forlængelse af to år? Og det koster vel også nogle penge?

Men jeg vil gerne understrege, at hvis Det Konservative Folkeparti – hvad jeg tror vi gør – slutter med at stemme for dette lovforslag, stemmer vi ikke hermed for en forøgelse af de offentlige udgifter på 65 mio. kr. eller lidt til; vi mener – som vi mente, da vi selv var i regering – at der skal findes kompenserende besparelser. Hvis regeringen og undervisningsministeren vil dette, må de finde besparelserne et andet sted.

Jeg vil dog gerne også understrege, at det for os er vigtigt, at der er tale om, at vi bevarer kvaliteten i de uddannelser, der findes, og at vi dermed også sikrer, at frivilligheden, som det understreges, er til stede, såvel for skolerne som for den enkelte selv, som også for de frivillige organisationer, som ministeren nævner kan indgå som en del af den fri ungdomsuddannelse. For os er det vigtigt, at identiteten både for de eksisterende skoler, og for hele forningenslivet, bevares – at man kan lægge vægt på sit eget særpræg.

Vi lægger også vægt på, at der er mulighed for meritoverførsel, så vi ikke får skabt en blindgyde for nogle unge ved at lave dette system.

Anders Mølgaard (V):

Som bekendt er det foreliggende lovforslag et af de elementer, vi drøftede her i Tinget under redegørelsesdebatten i november 1993.

Den centrale målsætning med planen »Uddannelse til alle« er at reducere frafaldet i eks-